

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: **Tomasz Grabek**

Bożena Bilkiewicz- Bańka - sprawozdawca

Ewa Piórecka

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy ze skargi Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) (...) reprezentowanego przez adwokata (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt RD (...) o umorzeniu dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 438 pkt. 3) i 4) Kodeksu postępowania karnego i w związku z art. 297 § 1 pkt. 4) i 5) Kodeksu postępowania karnego oraz w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233) uchylić w całości zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...) r. i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący:
Tomasz Grabek

Członkowie:
Bożena Bilkiewicz- Bańka

Ewa Piórecka

UZASADNIENIE

W dniu (...) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynął wniosek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) (...) o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radcy prawnego (...) Skarżący wskazał, że radca prawny w piśmie z dnia (...) r. skierowanym do niego, a zatytułowanym „Przedsądowe wezwanie odszkodowawcze” użył sformułowań nadużywających wolność słowa i pisma oraz naruszających godność i powagę organu egzekucyjnego. Używając zwrotów obraźliwych

dopuścił się naruszenia przepisów art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 5 w związku z art. 38 ust. 4, art. 48 i art. 49 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W ocenie wnioskodawcy użyte w piśmie sformułowania, insynuujące bezprawność jego działania polegającego na wykonaniu orzeczenia sądu będącego tytułem zabezpieczenia, w sposób oczywisty naruszają godność i powagę urzędu Komornika Sądowego. Do wniesionej skargi Komornik Sądowy załączył kopię skierowanego do niego pisma z dnia (...) r.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem z dnia (...) r., oznaczonym sygn. akt RD – (...) wszczął dochodzenie, w toku którego przedstawił radcy prawnemu (...) zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.). Wskazał, że radca prawny (...) w dniu (...) r. w (...) wykonując czynności zawodowe jako pełnomocnik strony w postępowaniu egzekucyjnym, w piśmie skierowanym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) (...), użył w jego treści sformułowań wskazujących na nadużycie wolności słowa i pisma. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie uznał ponadto, że radca prawny swoim postępowaniem naruszył także godność zawodu radcy prawnego.

Radca prawny (...) przesłuchany w charakterze obwinionego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach potwierdził, iż jest autorem pisma z dnia (...) r. i oświadczył, że nadal w pełni podtrzymuje stanowisko w nim zawarte. Wskazał, że jego zdaniem stanowisko wyrażone w piśmie nie jest obraźliwe, gdyż jest wiernym i rzetelnym określeniem postępowania Komornika Sądowego (...), w prowadzonej sprawie egzekucyjnej. Obwiniony załączył do akt sprawy kopie szeregu dokumentów z postępowania sądowego oraz z postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego (...), w sprawach w których występował jako pełnomocnik dłużnika, a także kopię wyroku Sądu Najwyższego z dnia (...) r. sygn. akt SDI (...).

Po analizie zgromadzonych dowodów Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem nr RD – (...) z dnia (...) r. umorzył dochodzenie przeciwko radcy prawnemu (...), uznając, że stwierdzone przewinienie dyscyplinarne ma charakter mniejszej wagi. Orzekł ponadto, że po uprawomocnieniu się postanowienia wystąpi do Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z wnioskiem o udzielenie radcy prawnemu (...) ostrzeżenia dziekańskiego.

W uzasadnieniu postanowienia opisał przebieg przeprowadzonego postępowania oraz odniósł się do obowiązującego porządku prawnego. Ustosunkowując się do wyników postępowania dyscyplinarnego stwierdził, że na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku dochodzenia uznał, że radca prawny (...) przy wykonywaniu czynności zawodowych jako pełnomocnik dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 507) w związku z art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.). W jego ocenie obwiniony radca prawny zamieszczając w piśmie z dnia (...) r. sformułowanie w brzmieniu „*wzywam Pana do natychmiastowego (3dni) zwrotu bezprawnie 'Zagarniętych przez Pana kwot (...). Wszystkie zagarnięte kwoty (...), za swoje bezprawne działania, po prostu prymitywne zagarnięcia*”, nadużył wolności słowa i pisma oraz naruszył godność zawodu radcy prawnego.

Stwierdził, że radca prawny nie powinien przy wykonywaniu czynności zawodowych używać w treści redagowanych pism procesowych słów i określeń, które przekraczają wolność słowa zagwarantowaną radcom prawnym ustawowo przez przysługujący im immunitet materialny. W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego

OIRP w Lublinie zastrzeżenia co do prawidłowości pracy komornika sądowego obwiniony powinien był zgłosić właściwemu organowi dyscyplinarnemu. Wprawdzie obwiniony skorzystał z takowej możliwości i wystąpił ze stosownym wnioskiem oraz wytoczył powództwo przeciwko (...), jednakże przed rozstrzygnięciem sprawy przez sądy i inne organy dokonał własnej oceny czynności wykonywanych zawodowych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...). Podjęte przez niego postępowanie, było niezgodne z przepisami prawa i stało się faktyczną podstawą przedstawionego mu zarzutu dyscyplinarnego.

Wyjaśniając motywy rozstrzygnięcia podał, że postępowanie radcy prawnego (...) stanowi przewinienie dyscyplinarne ale w jego ocenie ma charakter przewinienia mniejszej wagi. Stwierdził, że w swojej ocenie brał pod uwagę treść przytoczonego fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego oraz uwzględnił „rzeczoną potrzebę” przyświecającą radcy prawnemu (...) podczas wystosowywania pisma datowanego na (...) r. Skonkludował, że w okolicznościach sprawy „wydaje się” iż można poprzestać na udzieleniu radcy prawnemu (...) ostrzeżenia. Wyjaśnił, że regulacja art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych daje możliwość załatwienia sprawy o przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, bez konieczności występowania do sądu dyscyplinarnego z wnioskiem o ukaranie obwinionego. W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, w okolicznościach przedmiotowej sprawy ostrzeżenie dziekańskie będzie stanowić wystarczającą reakcję na będące przedmiotem dochodzenia nieprawidłowe zachowanie obwinionego radcy prawnego i spełni wobec niego cel prewencyjno - wychowawczy.

W odwołaniu złożonym, od opisanego wyżej postanowienia z dnia (...) r., (...) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) reprezentowany przez pełnomocnika adwokata (...) zawnioskował o jego zmianę poprzez uznanie obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z ustaleniem, że nie stanowi on przewinienia mniejszej wagi i wymierzenie radcy prawnemu (...) kary nagany oraz zobowiązanie go do przeproszenia pokrzywdzonego. Zarzucił, że kwestionowane postanowienie zawiera błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że przypisany obwinionemu czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi oraz zostało wydane z obrazę przepisu postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia. Skonkretyzował, że dotyczy to uchybienia regulacjom art. 7 K.p.k. poprzez dowolną ocenę wiarygodności wyjaśnień obwinionego oraz nieprawidłową ocenę okoliczności przedmiotowo- podmiotowych i w następstwie tego poczynienie dowolnych i błędnych ustaleń faktycznych.

W obszernym uzasadnieniu odwołania pełnomocnik pokrzywdzonego nie zgodził się z motywami zaskarżonego postanowienia z dnia (...) r., bowiem w jego ocenie przedstawiony w uzasadnieniu stan faktyczny nie wskazuje, że ustalony czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi.

Podniósł, że ustawa o radcach prawnych nie zawiera definicji terminu „przewinienie mniejszej wagi”, ale w aktualnym orzecznictwie przyjmuje się, że jest to sytuacja, w której okoliczności przedmiotowo-podmiotowe odnoszone do czynu charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że przewinienie dyscyplinarne nie jest na tyle szkodliwe, aby stosować do jego sprawcy zwykłe zasady odpowiedzialności, przewidziane za takie przewinienie. Przywołując orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące postępowania dyscyplinarnego wskazał, że przyjęcie wypadku (przypadku) mniejszej wagi jest rozstrzygnięciem, które nie może być związane ani uzależnione od osobowości obwinionego, jego opinii, zachowania się przed i po popełnieniu czynu, a także innych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, lecz leżących poza czynem. Zarzucił, iż uzasadniając swój pogląd, co do tego, że czyn przypisany obwinionemu radcy prawnemu jest przewinieniem mniejszej wagi, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie nie wziął pod uwagę, że obwiniony popełnił je z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim, co wprost wynika z

treści jego wyjaśnień. Zwrócił uwagę, iż obwiniony nie wyraża żadnej skruchy i nie widzi nic nagannego w swoim postępowaniu, a - wręcz przeciwnie - w pełni podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w piśmie. Pełnomocnik strony podkreślił, że nie sposób dopatrywać się jakichkolwiek okoliczności łagodzących w postępowaniu obwinionego, który pozostaje na swoim stanowisku nie bacząc, iż formułowane zarzuty pod adresem skarżącego nie zyskały jakiegokolwiek potwierdzenia w faktach i w wynikach zainicjowanych przez niego i jego klienta spółki (...) sp. z o. o., wobec pokrzywdzonego postępowaniach. Wskazał, że wszystkie gremia, które zostały przez obwinionego i jego klienta zaangażowane do oceny działań jego mocodawcy nie potwierdziły stawianych mu zarzutów, a wręcz przeciwnie, wszelkie działania pokrzywdzonego zostały uznane za zgodne z zobowiązującym prawem, co potwierdzają wydane rozstrzygnięcia. Zarzucił ponadto, że radca prawny (...) przedstawiając swoje stanowisko zataił, że Sąd Apelacyjny w Lublinie w następstwie zaskarżenia orzeczenia w przedmiocie ograniczenia zabezpieczenia, uchylił je wskazując, iż nie nadawało się ono do wykonania co potwierdza postanowienie tego Sądu z dnia (...) r. sygn. akt I ACz (...).

W ocenie pełnomocnika skarżącego trudno w działaniu obwinionego dopatrzyć się zachowania zgodnego z jakimkolwiek „nakazem lub zakazem albo upoważnieniem obowiązującej ustawy”. Wypowiedzi radcy prawnego (...) nie sposób uznać także za pozostające w granicach prawa i rzeczowej potrzeby ocenianej w kontekście całokształtu sprawy, w jakiej czynność - pismo z dnia (...) r. - była podejmowana. Wypowiadanie wobec funkcjonariusza publicznego w pismach, wobec zgodnych z prawem jego działań jako organu egzekucyjnego, określeń typu „prymitywne zagarnięcie” urąga jakimkolwiek standardom kultury i etyki. W jego ocenie zachowanie radcy prawnego (...) przekroczyło nie tylko granice dobrego smaku i kultury, ale przede wszystkim granice prawa i rzeczowej potrzeby i doprowadziło do rażącego naruszenia standardów etycznych wynikających z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zdaniem skarżącego, nie można zgodzić się ze stanowiskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, iż w niniejszej sprawie można poprzestać na jej pozasądowym załatwieniu i umorzeniu postępowania oraz udzieleniu obwinionemu radcy prawemu ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy o radcach prawnych jako wystarczającej reakcji na jego nieprawidłowe zachowanie. Do odwołania pełnomocnik skarżącego załączył plik dokumentów istotnych w jego ocenie, w sprawie.

Odwołanie wniesione w terminie przez pełnomocnika, skarżącego (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) zostało rozpoznane na jawnym posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) w dniu (...) r., na które skarżący ani też jego pełnomocnik nie stawili się.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Po rozpatrzeniu zarzutów odwołania i materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uwzględnił odwołanie skarżącego bowiem nie znalazł wystarczających przesłanek do obalenia jego argumentów tym bardziej, że dostrzegł z urzędu również inne uchybienia nie podniesione w odwołaniu. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie przedwcześnie uznał, iż sprawa została wyjaśniona w stopniu wystarczającym do wydania postanowienia o umorzeniu dochodzenia z uwagi na dopuszczenie się przez obwinionego radcę prawnego, przewinienia mniejszej wagi. Istotne w sprawie kwestie dotyczące wykazania, że przypisany obwinionemu czyn charakteryzował się przewinieniem dyscyplinarnym mniejszej wagi nie

zostały wyjaśnione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie toteż zarzuty pełnomocnika strony skarżącej sformułowane w tym zakresie zasługują na podzielenie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w stosunku do postanowienia o umorzeniu postępowania, przewidziany został tryb zażaleniowy, w którym sądy - po przeprowadzeniu posiedzenia - wydają postanowienie. Uprawnieniem sądów dyscyplinarnych w tym trybie jest jedynie kontrola zasadności postanowienia wydanego przez rzecznika dyscyplinarnego. W toku postępowania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie prowadzi dodatkowego postępowania dowodowego. Niedopuszczalne jest także wszczęcie z urzędu, w stosunku do radcy prawnego, przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postępowania dyscyplinarnego, w wyniku rozpoznania odwołania od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia tego postępowania (por. wyrok SN z dnia 1 września 2004 r., sygn. akt SDI 39/04). Czynności sądów dyscyplinarnych są w tym trybie czynnościami prowadzonymi w całości przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego, a funkcją tych czynności jest kontrola zasadności postanowień wydanych przez rzecznika dyscyplinarnego. Obowiązkiem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego było rozpoznanie odwołania skarżącego (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) i utrzymanie w mocy bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia, bądź też zmiana zaskarżonego postanowienia ale tylko i wyłącznie w zakresie podstawy prawnej wynikającej z art. 17 § 1 K.p.k.

Po przeprowadzeniu postępowaniu wyjaśniającego, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podzieliła pogląd Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, że obwiniony radca prawny (...) przy wykonywaniu czynności pełnomocnika procesowego dłużnika (...) sp. z o. o. z siedzibą w (...) wbrew obowiązującym regulacjom art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w skierowanym do skarżącego piśmie z dnia (...) r. użył sformułowań nie odnoszących się do istoty sprawy, niemerytorycznych i ocennych w stosunku do jego pracy jako komornika sądowego. W treści tego pisma skierowanego do organu egzekucyjnego jakim jest Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) (...) napisał: *„wzywam Pana do natychmiastowego (3dni) zwrotu bezprawnie zagarniętych przez Pana kwot (...). Wszystkie zagarnięte kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uzyskania ich przez Pana (...), za swoje bezprawne działania, po prostu prymitywne zagarnięcia”*. Zacytowane wywody zamieszczone w piśmie z dnia (...) r. wskazują na niezachowanie przez obwinionego zawodowego dystansu do sprawy, wyrażaniu własnych opinii i osobistego stosunku do skarżącego co nie było uzasadnione rzeczą potrzebą prowadzonej przez radcę prawnego jako pełnomocnika, sprawy. Użyte w piśmie zwroty nie mieściły się w zagwarantowanej ustawowo, a przysługującej przy wykonywaniu czynności zawodowych, radcowskiej wolności słowa i pisma. Skoro obwiniony radca prawny użył w stosunku do skarżącego jako Komornika Sądowego wartościujących sformułowań to takim działaniem wypełnił znamiona przewinienia dyscyplinarnego wynikającego z ustawy o radcach prawnych w związku regulacjami Zasad Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, błędnie, w podstawie prawnej postanowienia (kolejnego postanowienia tego organu objętego postępowaniem odwoławczym tut. Sądu) jako podstawę swojego rozstrzygnięcia przywołał „art. 17 § 3 K.p.k.”, który to przepis nie występuje w kodeksie postępowania karnego. Wbrew obowiązującym regulacjom prawnym w postanowieniu organ ten nie wskazał prawidłowo podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia. Zauważyć należy, że przepisy prawne wskazywane w podstawie prawnej orzeczenia należy przywoływać poprzez podanie określonego artykułu w niniejszej sprawie art. 17 § 1 K.p.k. i

konkretnego punktu tego przepisu uzasadniającego umorzenie dochodzenia. Z uwagi na motywy wynikające z uzasadnienia postanowienia można domniemywać, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, zaistniałą sytuacją przewinienia radcy prawnego (...) skonkretyzowaną i opisaną w uzasadnieniu postanowienia objął normą art. 17 § 1 pkt 3 K.p.k.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego uzasadnienie zaskarżonego postanowienia w części dotyczącej podstaw prawnych rozstrzygnięcia o umorzeniu dochodzenia - nawet w minimalnym stopniu nie spełnia wymogów określonych w art. 424 § 1 pkt 2 K.p.k., a to z kolei uniemożliwia przeprowadzenie pełnej jego kontroli instancyjnej. Brak wskazania rzeczywistych i konkretnych argumentów przemawiających za uznaniem przypisanych obwinionemu czynów jako przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi sprawił, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, nie był w stanie merytorycznie ustosunkować się do zarzutów odwołania. Musiałby bowiem dokonywać samodzielnej oceny czynu jakiego dopuścił się obwiniony i wypowiadać się, czy stanowi, czy też nie stanowi on przewinienia dyscyplinarnej mniejszej wagi.

Odnosząc się wprost do oceny stopnia czynu popełnionego przez radcę prawnego (...) jako przewinienia dyscyplinarnego, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie rozważania ograniczył do niezbyt klarownej, jednozdaniowej, konstatacji, że *„ocena ta brała również pod uwagę treść przytoczonego powyżej fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego i odnosiła się do „rzeczowej potrzeby” przyświecającej radcy prawnemu (...) podczas wystosowywania pisma datowanego na (...)r. i tak biorąc to wszystko pod uwagę uznać należy, że owe zachowanie radcy prawnego (...) stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi.”*

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie wydając orzeczenie o umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 K.p.k. zobowiązany był odnieść się w sposób konkretny do kryteriów jakie zastosował przy ocenie stwierdzonego przewinienia dyscyplinarnego w kategoriach mniejszej wagi i w nawiązaniu do nich wykazać dlaczego uznał, że przypisany obwinionemu czyn cechuje się takim charakterem. Niepełna oraz powierzchowna ocena charakteru popełnionego przewinienia dyscyplinarnego dokonana w zaskarżonym postanowieniu miała istotny wpływ na treść podjętego rozstrzygnięcia. W świetle poglądów orzecznictwa Sądu Najwyższego akceptowanych przez Skład Orzekający okoliczności co do oceny popełnionego czynu jako mniejszej wagi nie mogą być poddawane interpretacji rozszerzającej zarówno na korzyść jak i na nie korzyść sprawcy przewinienia dyscyplinarnego (por. postanowienie SN - Izba Wojskowa z dnia 9 września 2008 r. sygn. akt WZ 53/2008).

Lektura uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, upoważnia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny do stwierdzenia, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie zauważył różnicy w przytaczaniu okoliczności, które należy mieć na względzie przy wymiarze kary i przy rozstrzygnięciu o umorzeniu postępowania z uwagi na charakter przewinienia dyscyplinarnego uznanego jako czyn o znaczeniu mniejszej wagi. Przekonującym tego dowodem jest fakt, że w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia zaprezentował powierzchowne podejście do zagadnienia przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi, który tej kwestii poświęcił 8 linijek tekstu (str. 3-4) kończąc je mało czytelną konkluzją, że *„w świetle okoliczności sprawy wydaje się”*. Powyższe wskazuje, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie dokonał rażąco uproszczonej oceny stopnia znikomości przypisanego obwinionemu czynu, która w postępowaniu odwoławczym nie mogła zostać zaaprobowana bowiem nie jest jasne, jakie względy faktyczne i prawne legły u podstaw uznania, że popełnione przewinienie dyscyplinarne jest czynem mniejszej wagi, a tym samym wydania zaskarżonego postanowienia.

W świetle ustalonych okoliczności, zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, zaistniała dostateczna przyczyna uzasadniająca uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Dodatkowo Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że niedopuszczalne jest używanie w treści orzeczenia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie pojęć poza ustawowych, potocznych. W tym zakresie wskazuje na nieuprawnione określanie obwinionego radcy prawnego jako „mec. (...)” – strona druga i trzecia uzasadnienia postanowienia. Sformułowanie „mecenas” jest terminem zwyczajowym, nie mającym umocowania w przepisach prawa, żaden powszechnie obowiązujący akt prawny nie zna pojęcia mecenas, a tym bardziej nie przyrównuje go do radcy prawnego. Należy także pamiętać, że to nie o „mecenas”, ale „radca prawny” jest tytułem zawodowym korzystającym z ochrony prawnej co wynika wprost z art. 1 ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela pogląd pełnomocnika skarżącego, że na obecnym etapie postępowania nie sposób podzielić stanowiska Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, iż w odniesieniu do przewinienia dyscyplinarnego radcy prawnego (...) można poprzestać jedynie na pozasądowym załatwieniu sprawy i umorzeniu postępowania oraz udzieleniu mu ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy o radcach prawnych jako wystarczającej reakcji na jego niewłaściwe zachowanie. W realiach niniejszej sprawy istnieje małe prawdopodobieństwo, że przewidywane złożenie wniosku o udzielenie obwinionemu radcy prawnemu dziekańskiego ostrzeżenia (o ile takie ostrzeżenie zostanie mu faktycznie udzielone przez Dziekana OIRP w Lublinie) będzie adekwatną sankcją mającą wpływ na osobę obwinionego i skłoni go do przestrzegania zasad etyki zawodowej, a tym samym korzystania z przysługującej mu jako radcy prawnemu wolności słowa i pisma bez przekroczenia granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą danej sprawy. Powyższy pogląd wynika z tego, że Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu znany jest z urzędu fakt udzielenia obwinionemu radcy prawnemu (...), w innych sprawach kilkunastu ostrzeżeń dziekańskich, z tytułu popełnienia przewinień dyscyplinarnych ocenianych jako czynny o charakterze znikomym.

Mając powyższe na uwadze Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie do dalszego prowadzenia, celem uzupełnienia postępowania wyjaśniającego.

POUCZENIE:

Niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie przysługuje od niego odwołanie - art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233) w związku z art. 426 § 1 K.p.k.

Przewodniczący
Tomasz Grabek

Sędziowie:
Bożena Bilkiewicz- Bańka

Ewa Piórecka